

Malawi - The warm heart of Africa 18.1.2011

Reisebrev fra Eline T. Kristensen

(Eline er nr. 2 fra venstre. Les alle historiene fra oppholdet i Malawi på Elines blogg.)

Nå befinner vi oss i Lilongwe. 14 studenter fra Høgskolen i Østfold, avdeling lærerutdanning. Vi er 10 studenter fra allmennlærerutdanningen og 4 fra førskolelærerutdanningen. I tre dager har vi vært her og vi begynner allerede å finne oss til rette. Ikke så rart når man blir møtt av en befolkning som virkelig ønsker deg velkommen. Til nå har vi fått sett fantastiske Lake Malawi, men det er dagen i dag jeg har lyst å si litt om.

Det har vært en tøff dag i dag og jeg kjenner på kroppen at dette bare er begynnelsen. Vi var nemlig på skolebesøk i dag. Inn i minibussen og klare for avreise klokken 08.00. Etter en liten stund svingte vi inn i en smal, humpete vei. Jeg trur det må ha vært akkurat i dette øyeblikket at det virkelig gikk opp for meg at jeg var i Afrika! Den mørke, røde sanda lå tungt på bakken. Damene satt langs veikanten og solgte mais og tomater, mens barna gikk rundt dem. Noen uten t-skjorte, noen uten shorts og noen uten sko. Ute på jorden stod mennene og hakket i jorda, mens andre kom syklende med stabler med ved på bagasjebrettet og jeg overdriver ikke når jeg sier at den ene stabelen må ha vært minst 1 meter. Alle stoppet opp med det dem holdt på med når minibussen kjørte forbi dem. Der satt vi, 14 jenter, 14 hvite mennesker!! Noen har aldri sett hvite mennesker før og de pekte, ropte og vinket til oss, noen løp til og med etter bilen.

På skolen ble vi møtt av rektor, lærere og elever, eller "learners" som de kaller det her. Vi fikk en omvisning på skolen der det er alt fra 100 elever i en klasse og oppover. Her er det ikke noe assistentlærer eller lignende i tillegg til kontaktlærer, nei her er det kun en lærer i hver klasse. Én lærer som altså skal holde styr på så mange elever og sørge for at de lærer det de skal.

Det er vanskelig å forklare opplevelsen og følelsen jeg fikk av å komme inn på skolen og ikke minst hvordan det ser ut der, men jeg skal gjøre et forsøk. Se for dere et klasserom i Norge, der det etter hva jeg vet, stort sett ikke er mer enn 30 elever og se for dere MINST 100 barn i dette rommet. Samtidig er det smale vinduer, med gitter foran, murgulv, lite lys, dårlig luft og veldig varmt. Noen sitter 4 stykker på en benk som er beregnet til to eller tre, andre sitter på gulvet. I det ene klasserommet var det verken stoler, benker eller pulter. Der satt elevene godt sammen på et hardt murgulv. Til tross for alt dette møter vi smilende elever i det vi trer inn i rommet deres, de reiser seg og alle sier i kor "Hello visitors, how are you?". Andre har undervisningen ute på bakken, gjerne under et tre for å komme litt unna den sterke sola.

Ute av klasserommet igjen kommer de andre elevene løpende mot oss og står rett foran en og vinker og smiler, de vil bli tatt bilde av, de vil ta på oss, de vil snakke med oss. Det er en helt spesiell situasjon. De har så lite, men samtidig en livsglede jeg ikke har sett maken til. Helt utrolig, vet ikke om jeg skal le eller gråte.

De neste dagene skal vi studentene være fordelt på de ulike skolene, først skal vi observere og deretter få prøve oss med undervisning. En utfordring vi er spente på ☺

Malawihilsen fra

Eline T. Kristensen

Førskolelærerstudent

